

Харисон Бержерон

Сликата е преземена од [teelin1.deviantart.com](https://www.deviantart.com/teelin1)

Година 2081 – конечно сите луѓе се еднакви. Тие не се еднакви само пред законите и Бога – тие се еднакви на секој можен начин. Никој не е поаметен од другите; никој не е поубав од другите; ниту пак, никој не е посилен или побрз од било кој друг. Сета оваа еднаквост се должеше на 211-от, 212-от и 213-от Амандман на Уставот и на непрекинатата грижа на службениците од Министерството за еднаквост (МЕ) на САД.

Сепак, нешто не беше во најдобар ред. На пример, април сеуште ги полудуваше граѓаните бидејќи не е навистина пролет. А, токму во април, луѓето од МЕ го одземаа 14 годишниот син на Џорџ и Хезел Бержерон, младиот Харисон.

Да се разбереме, тоа беше трагичен настан, но Џорџ и Хезел не можеа баш да размислуваат премногу на таа тема. Хезел беше жена со совршено просечна интелигенција, што во пракса би значело дека таа не беше способна да размислува за било што освен во кратки секвенци. А Џорџ, бидејќи беше натпросечно интелигентен, во увото имаше мал радио трансмитер, т.н. „интелект-хендикеп“. Согласно законот, тој мораше постојано да го носи со себе. Истиот беше поврзан со владин предавач и на секои 20-тина секунди, предавачот испушташе силна бучава која оневозможуваше луѓето како Џорџ да можат да го злоупотребуваат својот интелект за да се стекнат со неправедна предност.

Џорџ и Хезел гледаа телевизија. Од време на време, на лицето на Хезел се појавуваа солци, но таа веднаш забораваше зошто се натажила.

На телевизија танцуваа балерини. Наеднаш звук на сирена зазвоне во главата на Џорџ. Неговите мисли беа шекнати од паника, како арамии кога ќе го чујат алармот.

„Тоа беше навистина убав танц, овој само што го изиграа балерините“, рече Хезел. „Хм...“, возврати Џорџ. „Танцот – навистина беше убав“, повтори Хезел. „Најверојатно“, рече Џорџ. Тој се обидуваше да не размислува многу за балерините. И онака тие не беа многу добри – барем, не подобри од било кој друг што би бил. Тие беа натоварени со тегови и торби со песок и нивните лица беа маскирани, за никој да не им завиди на нивната убавина и грациозност. Џорџ си играше со помислата дека можеби танчерите не мора да бидат „хендикепирани“. Но, не стигна баш до некој заклучок бидејќи го прекина нова бучава во ушите – радиото предавачот ги скрати неговите мисли.

Џорџ офна. Офнаа и две од осумте балерини.

Хезел го примети. Со оглед на тоа дека таа немаше вградено „интелект-хендикеп“, таа мораше да го праша Џорџ што му пуштија овој пат што толку беше болно. „Звучеше како некој со чекан да удира во стаклено шише“, одговори Џорџ. „Мислам дека би било интересно доколку би можела да ги слушнам сите оние звуци кои ти ги пуштаат“, рече Хезел со мала доза на завист. „Да слушнам се што ти смислуваат“. „Хм“, промрмља Џорџ.

„Само ако бев Министер за еднаквост, знаеш што ќе сторев“?, рече Хезел. За волја на вистината, Хезел и заликуваше малку на жената на Министерот за еднаквост, г-ѓа Диана Мун Гламперс. „Да бев Диана Мун Гламперс“, рече Хезел, „во недела ќе пуштав само звуци од црковен хор, како за почит кон религијата. И ќе ги пуштам навистина гласно. Мислам дека ќе бидам добар Министер за еднаквост“, самоуверено рече Хезел.

„Добар како и секој друг што би бил“, рече Џорџ. „Кој знае подобро од мене што е просечно?“, праша Хезел. „Точно“, рече Џорџ и започна да си размислува за својот вон-просечен син, Харисон, кој сега е во затвор, но неговите мисли беа прекинати со бучава во неговата глава од звуци на 21 истрел со пушка.

„Боже!“, рече Хезел, „ова навистина беше гласно, нели?“. Патем, бучавата беше толку гласна што Џорџ пребледе и почна да се тресе, по што се стркала една солза од неговите вцрвенети очи. Две од осумте балерини се струполија на бината, држејќи се една со друга.

„Одеднаш изгледаш премногу уморен“, рече Хезел. „Зошто не си прилегнеш на фотелја, за да ги одмориш твоите „хендикеп-торби“, душо“. Таа мислеше на платнените торби кои тежеа околу 22 килограми, а кои беа заврзани околу вратот на Џорџ. „Оди, одмори се“, рече таа. „Не се грижам ако на кратко не си еднаков со мене“.

Џорџ ги подигна торбите. „Не ми сметаат. Не ни ги приметувам повеќе. Едноставно, станаа дел од мене“, рече Џорџ.

„Во последно време изгледаш како целосно да си исцрпен“, прошепоти Хезел. „Само да постоеше некој начин да направев мала дупка во торбите и да ти ја намалев тежината на истите. Само малкуцка“.

„Две години во затвор и две илјади долари казна за секое намалено кило на теговите“, рече Џорџ. „Не би рекол баш дека тоа е некаков ќар“.

„Но, само ако можеше да извадиш некој од теговите барем додека си дома, додека одмараш после работа. Мислам, дома не се натпреваруваш со никој. Само си седиш со мене“, рече Хезел.

„Ако се обидев да го сторам тоа и да го сокријам“, рече Џорџ, „тогаш и другите би го сториле истото – и многу набрзо ќе се вратиме назад во темната ера, каде што секој ќе се натпреварува против секој. Не би сакала тоа, нели?“

„Би пукнала од маќа“, одговори Хезел.

„Ете ти. Што мислиш, што ќе се случи со нашето општество кога луѓето ќе почнат да не ги почитуваат законите?“

Ако Хезел не можеше да се сети на одговорот на тоа прашање, Џорџ немаше да може да и помогне. Сирената почна да зуми во неговата глава. „Мислам дека се ќе се распадне“, конечно одговори Хезел. „Што? Што?“, се обиде Џорџ да ја слушне што му одговара. „Општеството“, рече Хезел со двоумица, „ќе се распадне. Така?“ „Кој би знаел?“, одговори Џорџ со маќина.

Телевизиската програма беше наеднаш прекината со важна вест. Најпрвин, не беше јасно за што станува збор, бидејќи спикерот, како сите негови колеги, имаше сериозен „говорен-хендикеп“. Скоро цела минута тој се обидуваше да изговори „Дами и господа“.

На крај се откажа и го предаде листот хартија на една балерина да го прочита.

„Во ред“, си промрмори Хезел во врска со обидот на спикерот, „се обиде. Тоа е најважно. Се обиде со сите свои сили да го искористи максимумот што му го дал Бог. Мислам дека треба да добие убаво покачување на платата за неговиот обид“.

„Дами и Господа“, почна балерината, читајќи ја веста. Изгледа таа е преубава, бидејќи маската која ја носеше беше ужасна. И беше лесно да се забележи дека таа беше најталентирана и најграциозна од сите танчерки, бидејќи нејзините „хендикеп-торби“ беа поголеми од на сите останати.

Освен ова, таа мораше да се извини за нејзиниот прекрасен глас, бидејќи беше многу неправедно толку убава жена да има таков глас. Нејзиниот глас беше топол, милозвучен, едноставно преубав за уво. „Простете“, рече таа, и повторно почна да ја чита веста преправајќи го својот глас кој сега беше целосно неконкурентен.

„Харисон Бержерон, на возраст од 14 години, само што избега од затвор кадешто беше сместен поради сомнеж дека заговара обид за смена на владата. Тоје гениј и вистински атлет, неправедно надарен и се смета за екстремно опасен“.

Кога на телевизскиот екран се појави сликата од Харисон Бержерон се виде дека тој е точно 2 метри висок. Остатокот од неговиот изглед беше страшен хаос. Никој никогаш не носел толку тешки „хендикепи“. Наместо малецко радио во увото како „интелектуален-хендипек“, тој носеше огромен пар слушалки и очила со навистина дебел објектив. Очилата требаше да го направат 50% слеп, но и да му создаваат чести главоболки. На нив висеше парче метал. Вообичаено, Владата се грижеше да постои некоја одредена симетрија, милитарна среденост на „хендикепите“ кои ги носеа посилените луѓе, но Харисон изгледаше како отпад во од. Во трката со животот, Харисон влечеше со себе околу 136 килограми товар. И за да се неутрализира и неговиот добар изглед, луѓето од Министерството за еднаквост бараа Харисон да носи црвено гумено топче на носот, да си ги бричи веѓите и да покрие дел од своите бели заби со црни гумички.

„Ако го видите ова момче“, записка балерината, „немојте – повторувам, немојте – да се обидуваат да го вразумите“.

Наеднаш некој од шарки ја откорна вратата на студиото.

Исплашени врисоци почнаа да излегуваат од телевизорот. Фотографијата од Харисон Бержерон почна да се изместува, да потскокнува како да игра на ритам на земјотрес.

Џорџ Бержерон знаеше кој е епицентарот на земјотресот, и очекувано беше да знае – многупати и неговиот дом се тресеше на истите звуци. „Господе, тоа мора да е Харисон“, рече Џорџ. Сознанието беше прекинато по итна постапка со силна бучава во неговата глава – звук од автомобилска несреќа. Кога Џорџ конечно ги отвори повторно очите, фотографијата од Харисон беше тргната од телевизор. На нејзино место беше Харисон во живо, целиот задишан и испотен.

Језив, огромен, Харисон стоеше токму во центарот на студиото. Парче од откорнатата врата од студиото сеуште му висаше од рака. Балерините, техничарите, музичарите и спикерите ги покрија главите, очекувајќи да ги убие.

„Јас сум Владетел“ – се развика Харисон. „Дали ме слушате? Јас сум Владетел! Сите мора да правите она што ќе речам – веднаш!“. Удри силно со стапалото на земја и целото студио се затресе. „Дури и дур стојам пред вас – осакатен, хендикепиран, болен, јас сум поголем од било кој жив човек денеска! Сега гледајте како станувам она што сум!“

Харисон ги искина оковите како влажни марамници, ги искина оковите кои треба да задржат и бик.

„Хендикепите“ на Харисон треснаа на земја.

Тој ги извади и слушалките и очилата и ги тресна од сид. Го извади и клоновскиот нос кој го огрдуваше, и го откри човекот кој би го засенил и семокниот Тор, богот на грмотевицата.

„Сега ќе ја избирам мојата Кралица“, рече тој, гледајќи накај балерините. „Тронот ќе и припадне на првата жена која ќе се осмели да ми пријде“.

Помина скоро минута и тогаш стана една од балерините.

Харисон ги извади „интелектуалните-хендикепи“ од нејзините уши и ги искина останатите окуви со леснотија. На крај, и ја отргна маската.

Таа беше заслепувачки убава.

„Сега“, заповеда Харисон земјаќи ја нејзината рака, „ќе им покажеме ли на луѓето што значи вистински танц? Музика!!!“

Музичарите набрзинка се вратија на своите столици, а Харисон и на нив им ги извади „хендикепите“ од уши. „Свирете најдобро што знаете“, им рече, „и ќе ве направам барони и војводи во новото царство“.

Почна музиката. Најпрво, беше вообичаена, фалш, спора, безживотна. Но Харисон фати двајца музичари, ги протресе и им запеа како сака да звучи она што ќе го свират, па ги врати на место.

Почна музиката пак. Само овој пат – многу подобро.

Харисон и неговата Кралица на почеток само ја слушаа музиката – како да ги синхронизираа своите души со неа.

Наеднаш ја префрлија целата нивна тежина кон нивните стапала.

Харисон ги намести неговите големи раце околу витката половина на девојката, оставајќи да ја почувствува бестелесноста која набргу ќе биде нејзина.

И потоа, во експлозија од радост и среќа, се кренаа во воздухот!

Не само што беа дрско прекршени сите општествени норми и регулативите, туку беа занемарени и законите на физиката и гравитацијата.

Тие скокаа, се вртеа, се тркалаа, се забавуваа.

Тие скокаа како елен во шума.

Кровот на студиото беше скоро 4 метри, но со секој скок тие беа се поблиску до него. Наеднаш посакаа да го допрат кровот – и го допреа.

И тогаш, неутрализирајќи ја гравитацијата со љубов и слободна, чиста волја, тие останаа да висат во воздухот, на само неколку сантиметри под кровот, кадешто страшно се бакнаа.

Токму тогаш влезе Диана Мун Гламперс, Министерот за еднаквост, држејќи во рацете сачмарка. Таа пукна два пати и Кралот и Кралицата паднаа мртви на подот. Диана Мун Гламперс ја наполни сачмарката и нанишани накај музичарите. Им рече дека имаат 10 секунди да ги вратат „хендикепите“.

Во тој момент снема струја во куќата на Бержеронови.

Хезел се сврте накај Џорџ во обид да го искоментира настанот. Но, Џорџ веќе беше отиден во кујна да си земе пиво.

Џорџ се врати назад со пиво, застапа за миг додека заврши бучавата во неговата глава. И повторно седна. „Си плачела“, и рече на Хезел.

„Да“, одговори таа.

„Зошто?“, праша Џорџ.

„Заборавив. Нешто имаше многу тажно на телевизија“, одговори Хезел.

„Не ти текнува ништо?“, ја праша упорно тој.

„Се ми е испомешано во глава“, одговори таа.

„Заборава ги тажните работи“, Џорџ го продолжи разговорот.

„Секогаш ги заборавам“, монотонно одговори жена му.

„Тоа е мојата девојка“, рече Џорџ и наеднаш се затресе. Во главата му одзвонуваа воени сирени. „Боже – ова беше доста јако“, рече Хезел, која дури и она ја слушна фонијата која доаѓаше од „хендикепите“ на Џорџ. „Може така да се каже“, одговори Џорџ. „Боже, можам да кажам дека ова беше една од појаките фонии кои сум ги чула“, кажа Хезел.